

Sprawa C-782/23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

19 grudnia 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

13 grudnia 2023 r.

Strona skarżąca w pierwszej instancji i strona wnosząca odwołanie:

„Tauritus” UAB

Strona przeciwna w pierwszej instancji i druga strona postępowania odwoławczego:

Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Interwenant:

Kauno teritorinė muitinė

[...]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(najwyższy sąd administracyjny Litwy)

POSTANOWIENIE

z dnia 13 grudnia 2023 r.

[...] Izba w składzie powiększonym najwyższego sądu administracyjnego Litwy [skład sądu]

rozpatrzyła na posiedzeniu sądu w ramach pisemnego postępowania odwoławczego sprawę administracyjną dotyczącą odwołania wniesionego przez

stronę wnoszącą odwołanie, którą jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prowadząca działalność pod firmą Tauritus, od wyroku Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionalnego sądu administracyjnego w Wilnie, Litwa) z dnia 19 stycznia 2022 r. wydanego w sprawie administracyjnej dotyczącej skargi mającej na celu uchylenie decyzji, wniesionej przez stronę wnoszącą odwołanie, którą jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prowadząca działalność pod firmą Tauritus, przeciwko drugiej stronie postępowania odwoławczego, którą jest Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (departament celny przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej), do której to sprawy w charakterze interwenienta dopuszczono Kauno teritorinė muitinė (urząd celny w Kownie).

Izba w składzie powiększonym

ustaliła, co następuje:

I.

- 1 Przedmiotem niniejszej sprawy jest spór podatkowy pomiędzy stroną wnoszącą odwołanie, którą jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prowadząca działalność pod firmą Tauritus (zwana dalej „spółką”), a drugą stroną postępowania odwoławczego, którą jest departament celny przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej (zwany dalej „departamentem”). Niniejsza sprawa dotyczy w szczególności części protokołu z kontroli nr 7KM320048M z dnia 14 września 2017 r. (zwanego dalej „protokołem”), sporządzonego przez urząd celny w Kownie, na podstawie którego urząd celny ustalił istnienie po stronie spółki obowiązku podatkowego i zobowiązał ją do zapłaty odsetek za zwłokę w wysokości 4853 EUR w odniesieniu do podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „VAT”) w przywozie.

Podstawa prawna: prawo Unii

- 2 Artykuł 15 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (zwanego dalej „unijnym kodeksem celnym”) brzmi:

„2. Osoba składająca zgłoszenie celne [...] jest odpowiedzialna za:

a) prawidłowość i kompletność informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji, powiadomieniu lub wniosku [...]”.

- 3 Artykuł 70 unijnego kodeksu celnego stanowi między innymi:

„1. Zasadniczą podstawą wartości celnej towarów jest wartość transakcyjna, tj. cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Unii, w razie potrzeby skorygowana.

2. Cena faktycznie zapłacona lub należna to całkowita płatność, która została lub ma zostać dokonana przez kupującego sprzedającemu lub przez kupującego stronie trzeciej na korzyść sprzedającego za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności, które zostały lub mają zostać dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów.

3. Wartość transakcyjna stosowana jest, pod warunkiem spełnienia wszystkich następujących warunków:

[...] b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość nie może być ustalona w odniesieniu do towarów, dla których ustalana jest wartość celna; [...].”

4. Artykuł 173 ust. 3 unijnego kodeksu celnego stanowi, że „[n]a wniosek zgłaszającego, w terminie trzech lat od daty przyjęcia zgłoszenia celnego, można wyrazić zgodę na sprostowanie zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów, co umożliwi zgłaszającemu spełnienie obowiązków wynikających z objęcia towarów daną procedurą celną”.
5. Zgodnie z art. 128 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”) „[w]artość transakcyjna towarów sprzedawanych w celu wywozu na obszar celny Unii jest ustalana w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego na podstawie sprzedaży, która nastąpiła bezpośrednio przed wprowadzeniem towarów na ten obszar celny”.
6. Artykuł 133 rozporządzenia wykonawczego stanowi, że „[w] przypadku gdy sprzedaż lub cena towarów przywożonych jest uzależniona od warunku lub świadczenia, którego wartość można ustalić w odniesieniu do towarów, dla których określana jest wartość celna, to taką wartość uznaje się za część ceny faktycznie zapłaconej lub należnej [...]”.
7. W myśl art. 85 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej „[w] odniesieniu do importu towarów, podstawą opodatkowania jest wartość celna określona zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi”.

Istotne okoliczności faktyczne

8. Zgodnie z postanowieniem z dnia 26 maja 2017 r. urząd celny w Kownie przeprowadził w odniesieniu do spółki kontrolę podatkową za okres od dnia 1 października 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2017 r., w toku której ustalił, że w okresie objętym kontrolą spółka między innymi zakupywała u różnych dostawców określone ilości oleju napędowego i paliwa lotniczego do silników odrzutowych oraz dokonywała ich przywozu na terytorium Republiki Litewskiej.

- 9 W zawieranych z dostawcami umowach oraz na wystawianych spółce fakturach pro forma podawano cenę tymczasowo należną od spółki z tytułu zakupu towarów (zwaną dalej „ceną tymczasową”).
- 10 Przy zgłaszaniu do dopuszczenia do obrotu i wykorzystania na terytorium krajowym zakupionego i przywiezionego paliwa jako wartość celną towarów spółka deklarowała w zgłoszeniach przywozowych cenę tymczasową. W związku z tym w zgłoszeniach spółka podawała w odniesieniu do przedmiotowych towarów kod ustalania wartości celnej „6”, to znaczy ustalała tę wartość w drodze zastosowania metody tzw. ostatniej szansy, o której mowa w art. 74 ust. 3 unijnego kodeksu celnego i art. 144 rozporządzenia wykonawczego.
- 11 Zgodnie z postanowieniami umów zawartych z dostawcami cena tymczasowa była następnie korygowana w celu uwzględnienia okoliczności, które zaistniały po przywozie towarów, takie jak średnie ceny rynkowe paliwa w danym okresie oraz średni kurs walutowy w danym okresie. Ta zrewidowana cena (zwana dalej „ceną ostateczną”) była uzgadniana przez spółkę i jej dostawców w porozumieniach uzupełniających (aneksach do umów), na podstawie których dostawcy wystawiali skorygowane faktury (w zależności od wyżej wymienionych wahań cen rynkowych w niektórych przypadkach cena ostateczna była wyższa od ceny tymczasowej, a w innych przypadkach – niższa od tej ceny).
- 12 Po otrzymaniu od dostawców tych skorygowanych faktur spółka z własnej inicjatywy występowała o korektę wartości towarów zadeklarowanej we wspomnianych wcześniej zgłoszeniach przywozowych.
- 13 W toku kontroli ustalono również, że w okresie od dnia 29 września 2016 r. do dnia 1 lutego 2017 r. spółka złożyła w urzędzie celnym trzynaście zgłoszeń przywozowych (zwanym dalej „przedmiotowymi zgłoszeniami”), w których uzgodniona z dostawcami cena tymczasowa została wskazana jako wartość celna przywożonych paliw (zwanym dalej „przedmiotowymi towarami”). W dniach 6 lutego 2017 r. i 15 marca 2017 r. dostawcy wystawili spółce skorygowane faktury (zwane dalej „skorygowanymi fakturami”), na których podano ceny ostateczne przywożonych paliw, które były wyższe niż wartość celna zadeklarowana w przedmiotowych zgłoszeniach.
- 14 Inaczej niż w pozostałych przypadkach spółka nie wystąpiła do organu celnego o korektę wartości celnej towarów wskazanych w przedmiotowych zgłoszeniach i nie przekazała na rachunek skarbu państwa kwoty dodatkowego VAT w przywozie przed rozpoczęciem kontroli podatkowej (26 maja 2017 r.).
- 15 Ze swej strony urząd celny w Kownie przyjął, w zastosowaniu metody ustalania wartości celnej, o której mowa w art. 70 ust. 1 unijnego kodeksu celnego, jako wartość celną przedmiotowych towarów cenę ostateczną wskazaną na skorygowanych fakturach oraz, w szczególności, ustalił istnienie po stronie spółki dodatkowego obowiązku podatkowego i zobowiązał ją do zapłaty odsetek za zwłokę w odniesieniu do VAT w przywozie za okres od dnia przyjęcia

przedmiotowych zgłoszeń przez organ celny do dnia sporządzenia protokołu (14 września 2017 r.).

- 16 Spór podatkowy dotyczący tej decyzji lokalnego organu celnego był rozpatrywany przez departament, Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (komisję do spraw sporów podatkowych przy rządzie Republiki Litewskiej) oraz regionalny sąd administracyjny w Wilnie. Wszystkie te organy uznały, że naliczenie spornych odsetek za zwłokę było zasadne.
- 17 Orzeczeniem z dnia 17 czerwca 2020 r. najwyższy sąd administracyjny Litwy, który rozpatrywał odwołanie strony je wnoszącej, przekazał spór podatkowy do ponownego rozpatrzenia przez departament i stwierdził zasadniczo, że organ podatkowy bezzasadnie obliczył wartość celną przedmiotowych towarów w zastosowaniu metody „wartości transakcyjnej”. Sąd ten orzekł w istocie, że przy stosowaniu art. 70 ust. 1 unijnego kodeksu celnego nie można było wziąć za podstawę ceny ostatecznej, która nie była i nie mogła być znana w chwili przywozu przedmiotowych towarów oraz w chwili złożenia pierwotnych zgłoszeń.
- 18 Decyzją z dnia 31 grudnia 2020 r. departament, po ponownym rozpatrzeniu złożonego przez stronę wnoszącą odwołanie środka zaskarżenia skierowanego przeciwko części protokołu, utrzymał w mocy tę część decyzji urzędu celnego w Kownie, to znaczy stwierdził, że strona wnosząca odwołanie jest w dalszym ciągu zobowiązana do zapłaty spornych odsetek za zwłokę.
- 19 Ten (centralny) organ podatkowy stwierdził między innymi, że okoliczności faktyczne leżące u podstaw wyroków sądów Unii, na które powołano się przy wydawaniu wyżej wymienionego orzeczenia z dnia 17 czerwca 2020 r., różniły się od okoliczności faktycznych rozpatrywanego sporu podatkowego i w związku z tym uznał w szczególności, iż spółka, po otrzymaniu od dostawców skorygowanych faktur z ceną ostateczną, była zobowiązana do wystąpienia o korektę przedmiotowych zgłoszeń celnych, to znaczy do obliczenia wartości celnej towarów zgodnie z art. 70 ust. 1 unijnego kodeksu celnego w drodze przyjęcia jako wartości transakcyjnej ceny ostatecznej wskazanej na skorygowanych fakturach. Departament uważa, że ponieważ spółka nie wywiązała się z tego obowiązku przed rozpoczęciem kontroli podatkowej, urząd celny w Kownie zasadnie skorygował przedmiotowe zgłoszenia w sposób opisany powyżej i naliczył odsetki za zwłokę począwszy od dnia złożenia organowi celnemu pierwotnych zgłoszeń.
- 20 Z racji faktu, że w orzeczeniu z dnia 19 stycznia 2022 r. regionalny sąd administracyjny w Wilnie przychylił się do stanowiska departamentu i oddalił skargę spółki, ta ostatnia wniosła odwołanie do najwyższego sądu administracyjnego Litwy.

Izba (w składzie powiększonym)

stwierdza, co następuje:

II.

- 21 W świetle praktyki administracyjnej krajowego organu podatkowego, którą w wyraźny sposób ilustrują okoliczności rozpatrywanego sporu podatkowego, w niniejszej sprawie powstaje kwestia wykładni art. 70 i art. 173 ust. 3 unijnego kodeksu celnego. W związku z tym w niniejszej sprawie należy się zwrócić do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „Trybunałem”) o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni tych przepisów prawa Unii [...] [podstawy wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym do Trybunału].

Uwagi wstępne

- 22 Na obecnym etapie postępowania wypada zauważyć, po pierwsze, że choć spór w niniejszej sprawie dotyczy jedynie kwoty odsetek za zwłokę, którymi została obciążona strona wnosząca odwołanie, to owa kwota odsetek za zwłokę pozostaje w bezpośrednim związku z kwotą zaległości podatkowej i chwilą powstania obowiązku wywiązania się ze zobowiązania podatkowego. W związku z tym na przykład w razie przyjęcia, że wartość celna, a więc również podstawa opodatkowania, została ustalona nieprawidłowo, w niniejszej sprawie nie byłoby możliwe stwierdzenie, iż sporne odsetki za zwłokę są (w części) zasadne.

- 23 Po drugie, jak wspomniano powyżej, w niniejszej sprawie urząd celny w Kownie uznał, że cena ostateczna przedmiotowych towarów, uzgodniona przez stronę wnoszącą odwołanie z dostawcami po zwolnieniu przedmiotowych towarów, stanowi wartość transakcyjną, to znaczy przyjął jako wartość transakcyjną zadeklarowaną cenę tymczasową, która została następnie zrewidowana (skorygowana) w celu odzwierciedlenia ceny ostatecznej.

23.1. Ta cena ostateczna, jak zresztą przyznał urząd celny w Kownie i sam departament, nie była i nie mogła być znana w dniu przyjęcia zgłoszenia przez urząd celny [zarówno przedłożone umowy z dostawcami, jak i wyjaśnienia strony wnoszącej odwołanie, których nie kwestionuje organ podatkowy, potwierdzają, że przy ustalaniu ceny ostatecznej cenę tymczasową rewidowano (korygowano) w oparciu o średnie ceny rynkowe podawane do wiadomości publicznej przez konkretne agencje oraz ze względu na wahania kursów walutowych w odnośnym okresie].

23.2. Dane zgromadzone podczas kontroli podatkowej potwierdzają również obiektywnie, że w niektórych przypadkach cena ostateczna była wyższa od ceny tymczasowej, a w innych przypadkach była ona niższa od tej ceny (cena tymczasowa uzgodniona przez spółkę z dostawcami według stanu na dzień przyjęcia zgłoszenia mogła następnie zostać skorygowana w dół albo w górę).

- 24 Po trzecie, w niniejszej sprawie brak jest dowodów świadczących o tym, że przedmiotowe transakcje wiązały się z oszustwem, nadużyciem praw lub jakąkolwiek inną formą uchylania się od opodatkowania.

W przedmiocie (nie)stosowania metody ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej

- 25 Przed wszystkim konieczne jest ustalenie, czy art. 70 unijnego kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że jego ust. 1 nie ma zastosowania wówczas, gdy, w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego na podstawie sprzedaży, która nastąpiła bezpośrednio przed wprowadzeniem towarów na obszar celny, znana jest jedynie cena tymczasowo należna, która jest następnie (to znaczy po złożeniu zgłoszenia i dopuszczeniu towarów do obrotu) korygowana w górę albo w dół w świetle okoliczności, które są niezależne od stron transakcji oraz nieznanne w chwili składania zgłoszenia.
- 26 W tym względzie trzeba zaznaczyć, że z brzmienia art. 70 unijnego kodeksu celnego i art. 128 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego można racjonalnie wywnioskować, iż dla zastosowania metody ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej konieczne jest, aby cena faktycznie zapłacona lub należna była znana (lub możliwa do ustalenia) w chwili składania zgłoszenia organowi celnemu.
- 27 Ponadto art. 70 ust. 3 lit. b) unijnego kodeksu celnego wyraźnie przewiduje, że owa metoda nie ma zastosowania, gdy sprzedaż lub cena są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość nie może być ustalona w odniesieniu do towarów, dla których ustalana jest wartość celna. W niniejszej sprawie następcza korekta ceny tymczasowej jest (była) objęta „warunkami sprzedaży” przedmiotowych produktów na potrzeby stosowania w szczególności tego przepisu unijnego kodeksu celnego (zob. podobnie w szczególności wyrok Trybunału z dnia 19 listopada 2020 r., 5th AVENUE Products Trading, C-775/19, EU:C:2020:948, pkt 38–42). Niemniej jednak, jak wspomniano powyżej, cena ostateczna nie była znana w chwili złożenia przedmiotowych zgłoszeń i mogła zostać podwyższona albo obniżona w późniejszym terminie; oznacza to, że uznaje się, iż wpływ przedmiotowego warunku sprzedaży na faktycznie należną cenę ostateczną nie był i nie mógł zostać ustalony w chwili dopuszczenia tych towarów do obrotu.
- 28 Przyjmuje się również, że zobowiązanie zgłaszającego do zastosowania metody „wartości transakcyjnej” w sytuacji, w której cena faktycznie zapłacona lub należna za towary sprzedane w celu wywozu nie może zostać ustalona (jest nieznaną) w chwili składania zgłoszenia, byłoby nie do pogodzenia z obowiązkiem ustanowionym w art. 15 ust. 2 lit. a) unijnego kodeksu celnego. Ponadto wskazanie w zgłoszeniu ceny tymczasowej, która jest następnie korygowana w dół albo w górę, może skutkować ustaleniem arbitralnej lub fikcyjnej wartości celnej, co stałoby w sprzeczności ze stosowaniem rozpatrywanej metody ustalania wartości celnej (zob. podobnie na przykład wyrok Trybunału z dnia 9 czerwca 2022 r., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, pkt 26, 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 29 Należy też zauważyć, że w pkt 35 wyroku z dnia 20 grudnia 2017 r., *Hamamatsu Photonics Deutschland* (C-529/16; EU:C:2017:984), Trybunał orzekł, iż „[...] jako wartość[ci] celn[ej] [nie można] przyjąć uzgodnion[ej] wartość[ci] transakcyjn[ej], na którą składa się w części uprzednio zafakturowana i zgłoszona kwota oraz w części dokonana po upływie okresu rozliczeniowego korekta ryczałtowa, bez możliwości stwierdzenia, czy na koniec okresu rozliczeniowego ta korekta zostanie dokonana w górę czy w dół”. Choć, jak zauważa departament, okoliczności faktyczne sprawy [...], na tle której wydano wyrok *Hamamatsu Photonics Deutschland*, różnią się od okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, to owa ocena znajduje oparcie w ogólnych regułach wykładni prawa, o których mowa w pkt 24–33 rzeczonego wyroku, co prowadzi do wniosku, że również w niniejszej sprawie w odniesieniu do spółki nie można było zastosować metody „wartości transakcyjnej” w chwili złożenia przedmiotowych zgłoszeń (pierwotnych zgłoszeń).

W przedmiocie obowiązku sprostowania zgłoszonej wartości celnej towarów dopuszczonych do obrotu

- 30 W niniejszej sprawie powstaje także kwestia, czy art. 173 ust. 3 unijnego kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że zgłaszający nie jest zobowiązany wystąpić do organu celnego z wnioskiem o skorygowanie wartości celnej ustalonej i zadeklarowanej zgodnie z art. 74 tego kodeksu, gdy cena faktycznie należna za towary, o której mowa w art. 70 ust. 1 owego kodeksu, która nie była i nie mogła być znana w chwili składania zgłoszenia, zostaje ustalona po dopuszczeniu tych towarów do obrotu.
- 31 W niniejszej sprawie urząd celny w Kownie i departament ustaliły w istocie, że spółka, po otrzymaniu skorygowanych faktur, była zobowiązana złożyć wniosek o sprostowanie przedmiotowych zgłoszeń i obliczyć wartość celną towarów zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 70 ust. 1 unijnego kodeksu celnego, wskazując jako wartość transakcyjną cenę ostateczną uzgodnioną po złożeniu zgłoszeń i dopuszczeniu towarów do obrotu. Ponieważ spółka nie wystąpiła z takim wnioskiem do właściwego urzędu celnego, urząd celny w Kownie samodzielnie skorygował wartość celną w sposób opisany powyżej.
- 32 W tym względzie należy przede wszystkim wskazać, że art. 173 ust. 2 unijnego kodeksu celnego ustanawia zasadę ogólną, zgodnie z którą zgłaszający (importer) nie może sprostować zgłoszenia celnego, jeżeli doszło już, tak jak w niniejszej sprawie, do zwolnienia towarów. W drodze wyjątku w art. 173 ust. 3 tego kodeksu przewidziano, że na wniosek zgłaszającego można wyrazić zgodę na sprostowanie zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów, co umożliwi zgłaszającemu spełnienie obowiązków wynikających z objęcia towarów daną procedurą celną.
- 33 W świetle tych przepisów trzeba zauważyć, że – z jednej strony – wartość celna powinna odzwierciedlać rzeczywistą wartość ekonomiczną przywożonego towaru i w związku z tym uwzględniać wszystkie elementy tego towaru, które

przedstawiają wartość ekonomiczną (zob. podobnie w szczególności wyrok Trybunału z dnia 22 kwietnia 2021 r., Lifosa, C-75/20, EU:C:2021:320, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo). Z drugiej strony z art. 173 ust. 3 unijnego kodeksu celnego nie wynika, że ów przepis zobowiązuje, a nie uprawnia, zgłaszającego do złożenia wniosku o sprostowanie zgłoszenia; ponadto słowo „sprostowanie” implikuje, iż zgłoszenie jest obarczone błędami lub nieścisłościami, które należy skorygować. W tym względzie nie ma pewności, czy niezastosowanie metody ustalania wartości celnej, z której nie można było skorzystać w chwili składania zgłoszenia, można traktować w kategoriach takiego błędu lub nieścisłości.

- 34 Z orzecznictwa Trybunału wynika również w szczególności, że zgodnie z zasadą nieodwołalności zgłoszenia z chwilą jego przyjęcia zawarte w nim informacje mogą być zmieniane wyłącznie w przypadkach, które są ściśle określone w uregulowaniach Unii (zob. podobnie na przykład wyrok z dnia 17 września 2014 r., Baltic Agro, C-3/13, EU:C:C:2227, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo), zaś przewidzianą w art. 173 ust. 3 unijnego kodeksu celnego możliwość sprostowania zgłoszenia celnego należy interpretować ściśle (wyrok z dnia 8 czerwca 2023 r., Zes Zollner Electronic, C-640/21, EU:C:2023:[457], pkt 43).
- 35 W tym względzie trzeba zauważyć, że w art. 176 [ust. 1] lit. c) unijnego kodeksu celnego Komisji Europejskiej powierzono zadanie określenia przepisów proceduralnych dotyczących sprostowania zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów zgodnie z art. 173 ust. 3. Tymczasem rozporządzenie wykonawcze, które, jak wynika z jego motywu 39, zostało przyjęte między innymi w celu określenia „[...] przypadków [...] sprostowania [zgłoszenia celnego] po zwolnieniu towarów do procedury”, nie przewiduje możliwości sprostowania zgłoszenia w sytuacji takiej jak ta w niniejszej sprawie, w której zmiany wprowadzone w umowach dostawy po złożeniu zgłoszenia skutkują wykrystalizowaniem się ceny faktycznie należnej za towary. Wręcz przeciwnie – dla przykładu art. 130 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego w sposób wyraźny zakazuje uwzględniania rabatów wynikających ze zmian w umowie, które nastąpiły po przyjęciu zgłoszenia celnego.

III.

1. [...] [obowiązek wystąpienia z wnioskiem na podstawie art. 267 akapit trzeci TFUE]

2. W tych okolicznościach należy, w celu wyjaśnienia wątpliwości, jakie powstały w związku z wykładnią i stosowaniem przepisów prawa Unii mających zastosowanie do stosunków prawnych analizowanych w ramach rozpatrywanego sporu, zwrócić się do Trybunału o dokonanie wykładni odnośnych uregulowań Unii. Odpowiedź na pytania przedstawione w sentencji niniejszego postanowienia ma kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, ponieważ umożliwi, w szczególności przy zachowaniu pierwszeństwa prawa Unii, ustalenie

zakresu spoczywającego na stronie wnoszącej odwołanie zobowiązania podatkowego w odniesieniu do VAT w przywozie oraz chwili powstania tego zobowiązania, czyli okoliczności, z którymi w bezpośrednim związku pozostaje w szczególności możliwość nałożenia przez organ podatkowy odsetek za zwłokę z tytułu tego podatku.

W świetle powyższych rozważań [...] [odesłanie do przepisów prawa procesowego] [...] tutejsza izba

postanawia, co następuje:

[...] [standardowe formuły proceduralne]

Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zostają przedłożone w celu wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym następujące pytania:

1. Czy art. 70 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że jego ust. 1 nie ma zastosowania w sytuacji, w której – tak jak w niniejszej sprawie – w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego na podstawie sprzedaży, która nastąpiła bezpośrednio przed wprowadzeniem towarów na obszar celny, znana jest jedynie cena tymczasowo należna, która jest następnie (to znaczy po złożeniu zgłoszenia i dopuszczeniu towarów do obrotu) korygowana w górę albo w dół w świetle okoliczności, które są niezależne od stron transakcji oraz nieznanne w chwili składania zgłoszenia?
2. Czy art. 173 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 należy interpretować w ten sposób, że zgłaszający nie jest zobowiązany wystąpić do organu celnego z wnioskiem o skorygowanie wartości celnej ustalonej i zadeklarowanej zgodnie z art. 74 tego rozporządzenia, gdy – tak jak w niniejszej sprawie – cena faktycznie należna za towary, o której mowa w art. 70 ust. 1 owego rozporządzenia, która nie była i nie mogła być znana w chwili składania zgłoszenia, zostaje ustalona po dopuszczeniu tych towarów do obrotu?

[...] [standardowe formuły proceduralne i skład sądu] [...]